

tiet, der er nået frem til, ikke egentlig ved fælles hjælp, har vi så forstået, men man er alligevel nået frem til, at det er fornuftigt at bevare dansk selvstændighed på udlændingeområdet, fordi man har fundet ud af, at det kan man nok ikke få afskaffet ved en folkeafstemning.

Vi argumenterer så for, at det da godt kan være, at det er fornuftigt, at man også på en lang række andre områder bevarer dansk selvstændighed og suverænitet. Hvorfor skal det bare være på udlændingeområdet? Det er vigtigt, det er meget vigtigt, men der kan da være en lang række andre områder, hvor det også er utrolig vigtigt at opretholde dansk selvstændighed og suverænitet. Det argumenterer vi så for.

Vi siger, at når vi så står med et forslag til en forfatning, som vil overføre mere kompetence til Unionen og fratage Danmark selvstændighed, så er vi da modstandere af dét. Hvorfor i alverden skulle vi opgive dansk selvstændighed på en lang række af de øvrige områder også? Det med udlændingeområdet er bare sådan en tidsindstillet bombe, så detonerer den også, har vi fået at vide her under debatten i dag. Altså det er jo det billede, vi har. Så er det da langt at foretrække at lade være med at foretage de ændringer, som foreslås. Og det kan vi da gøre. Vi kan sige: Nej, det ønsker vi ikke. Og hvis man vil anerkende, at det er en demokratisk forening, vi er medlem af, og det argumenterer man jo for, så vil de andre vel acceptere det traktatgrundlag, der ligger, nemlig at så er forslaget til forfatning faldet.

Jeg siger så, og det er jo også det, fru Pia Kjærsgaard forholder sig til, at hvis vi stemmer nej og de andre lande så absolut vil have forfatningen, skal vi så stille os på bagbenene og sige: Det må I under ingen omstændigheder!? Eller skal vi sige: Jamen så forhandler vi selvfølgelig en løsning for Danmark, hvor vi respekterer deres ønske om at lave en forfatning, men vores ønske, befolkningens ønske om ikke at få forfatningen?

Det vil så sandsynligvis medføre en eller anden form, hvor man formelt kan sige: Vi træder ud af EU og etablerer et samarbejde med EU. Men hvor vi jo i forhold til at få indholdet i sådan en aftale ordentligt og redeligt står i en langt bedre situation, end Norge nogen sinde har stået, fordi vi jo kommer fra en medlemskabssituation, hvor de andre er afhængige af, at vi siger ja til, at de kan gå videre med forfatningen, og derfor har vi jo al mulig grund til at tro, at vi kan forhandle en langt bedre løsning på plads – for-

udsat selvfølgelig at vi har en statsminister, der vil repræsentere det danske folk, og vi mangler jo stadig svar på, om det er sagen.

Dermed har jeg jo så også i virkeligheden svaret hr. Dam Kristensen på, hvem der tegner linjen: Det gør partiformanden. Jeg er fuldstændig enig i det, hun siger. Det er klokkeklart, og det er nøjagtig det samme, der kommer til udtryk her i dag.

Kl. 12.25

Første næstformand (Svend Auken):

Så er der foreløbig 2½ runde. Den første er fru Charlotte Antonsen, og efter hende er det hr. Claus Larsen-Jensen og hr. Henrik Vestergaard.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Tusind tak, hr. Thulesen Dahl, men hvorfor skulle så mange af os op for at få dette klare svar, at Dansk Folkepartis mål er udmeldelse af EU?

Det kan da godt være, hr. Thulesen Dahl har ret i, at vi har en bedre forhandlingsposition end Norge, fordi vi er gamle medlemmer, men det centrale i det, hr. Thulesen Dahl netop har sagt, er, at Dansk Folkeparti anbefaler et nej til traktaten, og man ønsker, at vi skal melde os ud af EU. Tak for denne klarhed.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg noterer mig, at hr. Kristian Thulesen Dahl ikke har svaret på et eneste af de konkrete spørgsmål, jeg stillede, og det tager jeg som udtryk for, at det, man bruger i sin propaganda for et nej til forfatningstraktaten, sådan set ikke har noget at gøre med den tekst, der står i traktaten.

Jeg vil stille et spørgsmål mere på et andet område: Det siges, at folkekirkens særstatus er truet. Jeg vil bede hr. Kristian Thulesen Dahl bekræfte, at i henhold til art. I-51 respekterer EU og anfægter ikke »den status, som kirker og religiøse sammenslutninger eller samfund har i medlemsstaterne i henhold til national lovgivning.« Hvad er det, der skulle true den danske folkekirke? Er det her ikke et nærhedsprincip, der respekterer de forskellige kirkeordninger, der er i de forskellige lande? Er Dansk Folkeparti blevet tilhænger af, at man i givet fald skal have en centraliseret beslutning om, at kristendommen skal være den fælles religion?

Og sidste spørgsmål er: Er man ikke klar over, at før kristendommen er der altså også en kulturarv, en religiøs arv og en humanistisk arv,